

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobkyně: **JAFRA shoecomponents s.r.o.**, IČO: 48910171
sídlem tř. Tomáše Bati 1642, 765 02 Otrokovice
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Salajkou, LL.M.
sídlem Hlubočepská 1156/38b, 152 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. 32415/24/5300-21443-711275

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, jimiž podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítl její odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu pro

Zlínský kraj na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ze dne 9. 9. 2024, č. j. 1432032/24/3306-52523-711071, č. j. 1432112/24/3306-52523-711071, č. j. 1432125/24/3306-52523-711071 a č. j. 1432142/24/3306-52523-711071 (dále jen „předmětné platební výměry“).

2. Předmětnými platebními výměry správce daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a podle § 147, § 139 odst. 1 a § 90 daňového řádu vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet za zdaňovací období září 2014 ve výši 500 371 Kč, za zdaňovací říjen 2014 ve výši 711 041 Kč, za zdaňovací období listopad 2014 ve výši 571 224 Kč a nadměrný odpočet za zdaňovací období března 2015 ve výši 566 699 Kč. Správce daně tak významně snížil nárok žalobkyně na nadměrné odpočty oproti částkám, které uplatňovala v daňových přiznáních za uvedená zdaňovací období. Žalobkyně v těchto zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet DPH za přijatá zdanitelná plnění od české společnosti MARCEP s. r. o. (dále jen „MARCEP“), jejichž předmětem byly kůže (výrobní materiál žalobkyně), doprava a celní a administrativní služby. MARCEP měla zboží kupovat od italské společnosti Conceria Benvenuti, srl (dále jen „Conceria“) a německé společnosti BSL Schuhfertigteile GmbH (dále jen „BSL“).
3. Správce daně původně zastával názor, že plnění od společnosti MARCEP představovalo pořízení zboží z jiného členského státu, pročež měla žalobkyně v takovém případě postupovat podle § 25 zákona o DPH a přiznat daň na výstupu. Pod vlivem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 Afs 87/2016–45 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a doplnění dokazování tuto konstrukci opustil a nárok žalobkyně na odpočet daně z těchto zdanitelných plnění neuznal v původních platebních výměrech ze dne 3. 11. 2015, č. j. 1762899/15/3306-52525-703147, č. j. 1724002/15/3306-52525-703147 a č. j. 1715585/15/3306-52525-703147, a ze dne 21. 11. 2017, č. j. 200247/17/3306-52525-703147, neboť žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodu na DPH. Odvolání žalobkyně proti původním platebním výměrům žalovaný rozhodnutími ze dne 8. 9. 2017, č. j. 38810/17/5300-21443-712165, a ze dne 7. 3. 2019, č. j. 9628/19/5300-21443-712165, zamítl a původní platební výměry potvrdil.
4. Žalobkyně proti citovaným rozhodnutím žalovaného podala žaloby, o nichž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 11. 2020, č. j. 29 Af 87/2017-165, tak, že obě řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného spojil ke společnému projednání, a následně obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 4 Afs 387/2020-44, zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Nejvyšší správní soud, ani krajský soud se neztotožnily s názorem žalovaného, že ve věci prokázání vědomé účasti žalobkyně na podvodu unesl své důkazní břemeno.
5. Žalovaný uložil správci daně doplnění dokazování a poté opětovně zamítl odvolání žalobkyně proti snížení nadměrného odpočtu v rozhodnutích ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11538/22/5300-21443-701707 a č. j. 11543/22/5300-21443-701707. Žalobkyně to rozhodnutí napadla žalobami, o nichž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 20. 2. 2024, č. j. 29 Af 38/2022-100, tak, že obě řízení žalobách proti rozhodnutím žalovaného spojil ke společnému projednání, a následně obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Znovu se neztotožnil se závěrem daňových orgánů, že žalobkyně o své účasti na daňovém podvodu mohla a měla vědět. Ke kasační stížnosti žalovaného nicméně Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek zrušil, a to rozsudkem ze dne 16. 10. 2024, č. j. 6 Afs 74/2024-50, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

6. Žalovaný však na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 74/2024-50 nečekal a vázán právním názorem krajského soudu v rozsudku č. j. 29 Af 38/2022-100 opětovně rozhodl o odvolání proti původním platebním výměrům tak, že změnil původní platební výměry ve prospěch žalobkyně tak, že částka vyměřené daně odpovídala původním daňovým tvrzením (rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. 16982/24/5300-21443-701707). Dne 4. 7. 2024 však žalovaný nařídil z moci úřední dle § 119 odst. 1 daňového řádu obnovení tohoto řízení. Krajský soud proto usnesením ze dne 26. 11. 2024, č. j. 29 Af 38/2022-169, odmítl žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11538/22/5300-21443-701707 a č. j. 11543/22/5300-21443-701707, neboť shledal, že odpadl předmět řízení.
7. Nyní projednávaná věc se tedy pomyslně vrátila zpět na začátek. Napadené rozhodnutí vzešlo z obnoveného daňového řízení, přičemž stěžejním novým podkladem byl trestní rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 1. 11. 2022, č. j. 4 T 32/2022-2127 (dále jen „trestní rozsudek“), kterým byla schválena dohoda o vině a trestu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

8. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného opět zrušil. Navrhla, aby krajský soud postupoval dle § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i předmětné platební výměry.
9. Žalobkyně zdůraznila, že daňové a trestní řízení jsou samostatná a sledují jiný účel. To, že žalobkyně, člen jejího statutárního orgánu a prokurista využili možnosti sjednat dohodu o vině a trestu, nelze interpretovat tak, jak činí žalovaný. Využití tento institut totiž nelze bez prohlášení viny, k čemuž žalobkyni vedly ryze osobní důvody pramenící z dehonestujícího trestního řízení. Žalobkyně navíc upozornila, že v době vynesení rozsudku krajského soudu č. j. 29 Af 38/2022-100 žalovaný musel vědět o trestním rozsudku, přesto jej nenavrhl k důkazu. Takovou skutečnost podle žalobkyně nelze nahrazovat obnovou řízení.
10. Žalobkyně namítá překážku *litispendence*, neboť v současnosti jsou vedena dvě řízení o stejné věci. Jednak jde o obnovené řízení, které je předmětem této žaloby, a pak věc vedená u krajského soudu pod sp. zn. 29 Af 38/2022 po kasačním rozsudku č. j. 6 Afs 74/2024-50. Žalobkyně taktéž namítá porušení zásady *ne bis in idem*, neboť žalovaný o stejné věci rozhodl dvakrát.
11. Žalobkyně se nadále necítí být zapojena do podvodu na DPH. V situaci, do níž se dostala, byla nucena od MARCEP po omezenou dobu odebírat výrazně dražší kůže, než tomu bylo dříve, kdy odebírala totéž bez mezičlánku MARCEP. V krátkém časovém úseku není možné dodavatele nahradit a není možno ani výrobu přerušit a vyčkávat, neboť by to znamenalo nenávratnou ztrátu části trhu. Argumenty žalovaného jsou jen teoretické, kdežto žalobkyně předkládá ucelenou argumentaci dokládající, že se nestala součástí podvodného řetězce a že není naplněn vědomostní test: žalobkyně měla pod kontrolou dodávky zboží (použitím vlastní, efektivní a zaběhlé dopravy), platila až po kontrole dodávky (nikoliv předem), měla informace, že MARCEP si plní finanční závazky vůči dodavatelům kůží. Žalobkyně věděla, že platí více, ale akceptovala to, aby zachovala výrobu. Zneužití informace o sortimentu, cenách a dodavatelích kůží a nucený odběr od prostředníka MARCEP žalobkyně akceptovala jako stav, který se na specifickém trhu s kůží může stát, a po překlenutí nepříznivého stavu se vrátila k původnímu přímému odběru. Žalobkyně má za to, že

žalovaný jí neprokázal úmysl zkrátit daň a neunesl tak důkazní břemeno, jak mu bylo vytýkáno ze strany soudů. Žalobkyně namítá, že žalovaný se měl zaměřit na splnění daňové povinnosti především společností MARCEP, v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepodložené a nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále setrvává na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami žalobkyně, které nadto považuje za obsahově totožné s námitkami odvolacími. Proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž námitky žalobkyně shledává nedůvodnými. Závěry trestního rozsudku jsou podle něj plně použitelné i v obnoveném daňovém řízení, neboť dokládají vědomost žalobkyně o účasti na daňovém podvodu. Žalovaný nesouhlasí s žalobkyní, že byl v trestním řízení v pozici poškozeného, trestní rozsudek se do jeho sféry dostal teprve v červnu 2024, až tehdy z něj proto mohl dále vycházet. Podle žalovaného nedošlo k porušení zásad *litispence* a *ne bis in idem*, neboť krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Af 38/2022 žalobu odmítl a obnovením řízení zrušil žalovaný všechna předchozí rozhodnutí ve věci. Žalovaný následně odkázal na judikaturní závěry ohledně daňových podvodů a reagoval na dílčí námitky žalobkyně o neexistenci daňového podvodu a jejím zapojení do něj.
13. V replice žalobkyně uvedla, že zcela nerozumí argumentaci žalovaného ohledně převzetí závěrů trestního rozsudku v projednávané věci. Žalobkyně pouze v intencích trestního práva prohlásila, že spáchala skutek, pro který byla stíhána. Žalovaný se snaží prolomit vázanost soudu svým dříve vysloveným právním názorem. Žalobkyně dále argumentuje proti použitelnosti trestního rozsudku ve správním soudnictví. Závěrem žalobkyně namítá, že žalovaný nijak nedoložil, že se trestní rozsudek dostal do jeho dispozice až 26. 6. 2024.

IV. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Podmínky pro uplatnění odpočtu DPH stanovuje § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Chce-li daňový subjekt nárok na odpočet daně uplatnit, je povinen tvrdit, že od jiné osoby, která musí být v době transakce také plátcem DPH, přijal určité zboží či služby, které zákon označuje jako zdanitelná plnění [§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty]. Svá tvrzení musí daňový subjekt prokázat. To činí typicky svým účetnictvím, ovšem svůj nárok může prokázat i jinak. Jak mnohokrát zdůraznil Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72, nebo ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Afs 191/2019-32), přestože je prokazování odpočtu DPH prvotně záležitostí dokladovou, je nezbytné respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Je-li proto odpočet sice podpořen formálně správnými podklady, ovšem daňový subjekt nevyvrátí pochybnosti daňové správy o faktickém uskutečnění plnění, nelze takový odpočet přiznat.
16. Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. K vázanosti správních soudů trestními rozsudky pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2024, č. j. 3 As

75/2024-65, uvádí, že „*správní orgány i správní soudy jsou rozsudky trestních soudů vázány [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s.ř.]*“, a dále, že „*správní soud (ani správní orgán) nemůže hodnotit závěry trestních rozsudků, pokud jde o spáchání trestného činu a osoby pachatele*“.

17. V projednávané věci pak není mezi účastníky sporu o tom, že žalovaný v předchozích řízeních řádně prokázal existenci podvodu na DPH v souvislosti se zdanitelnými plněními přijatými žalobkyní od společnosti MARCEP, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 387/2020-44. Krajský soud nepovažuje proto za nutné zde rekapitulovat, jakým způsobem daňový podvod probíhal a odkazuje na body [60] až [71] napadeného rozhodnutí.
18. Pro věc je klíčové posoudit, zda daňové orgány prokázaly existenci objektivních skutkových okolností svědčících o vědomosti žalobkyně o její účasti na daňovém podvodu. Stěžejní je, že Okresní soud ve Zlíně trestním rozsudkem schválil dohodu o vině trestu uzavřenou mezi žalobkyní, členem jejího statutárního orgánu a prokuristou a dozorující státní zástupkyní. Tento rozsudek je relevantní i v nyní řešené věci. Vyplývá z něj, že státní zástupkyně vinila žalobkyni, jejího jednatele a prokuristu z toho, že předstírali dodávky materiálu od společnosti MARCEP jako plnění s nárokem na uplatnění odpočtu DPH, ačkoliv fakticky žalobkyně nakoupila materiál od svých dlouhodobých zahraničních dodavatelů. Žalobkyně a spolupachatelé taktéž měli předstírat nákup materiálu za výrazně zvýšenou cenu. Dotyční se k trestné činnosti přiznali. Ve výroku trestního rozsudku se dále uvádí, že žalobkyně, její jednatel a prokurista věděli o fiktivní povaze faktur vystavených společností MARCEP, přičemž žalobkyně financovala dopravu materiálu přímo od zahraničních dodavatelů do svých skladů a zajišťovala veškerou administrativu. Výrok trestního rozsudku taktéž uvádí, že žalobkyně se pokusila za zdaňovací období září 2014, říjen 2014, listopad 2014 a březen 2015 vylákat nadměrný odpočet DPH.
19. Za běžných okolností by se soud zabýval jednotlivými tvrzeními žalobkyně a opětovně by zkoumal, zda žalovaný prokázal, že žalobkyně o existenci daňového podvodu měla či mohla vědět. Existence trestního rozsudku však toto významně ovlivňuje. Z výroku trestního rozsudku totiž přímo vyplývá, že žalobkyně byla odsouzena za to, že vytvářela fiktivní plnění od společnosti MARCEP, jejichž hodnotu významně navyšovala tak, aby dosáhla co nejvyššího nadměrného daňového odpočtu na DPH. Popis i přiznání se k trestné činnosti vyplývají z výroku trestního rozsudku.
20. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že trestní rozsudek neobsahuje odůvodnění. To je samozřejmě dáno způsobem, jakým došlo k rozhodnutí v trestním řízení. Žalobkyně a ostatní obvinění využili možnosti sjednat se státní zástupkyní dohodu o vině a trestu (§ 175a a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád), ve které podle § 175a odst. 6 písm. e) trestního řádu prohlásili, že spáchali stíhaný skutek. Při schvalování dohody o vině a trestu soudem pak obviněný prohlašuje, že spáchal stíhaný skutek a toto prohlášení činí dobrovolně, bez nátlaku a po poučení o právech na obhajobu [§ 314q odst. 3 písm. b) trestního řádu]. Proto soud v trestním řízení ani neprovádí dokazování (§ 314q odst. 5 trestního řádu) a skutek jako takový je prokázán zkrátka tím, že obvinění prohlásili, že spáchali stíhaný skutek. Z výroku trestního rozsudku lze ovšem jednoznačně učinit závěr, že pochybnosti žalovaného stran plnění poskytnutého společností MARCEP byly zcela oprávněné, žalobkyně od ní plnění nikdy nepřevzala, cena byla uměle navýšena a především, žalobkyně o tom všem věděla. To

je v přímém rozporu s tím, co žalobkyně tvrdí v žalobě a co se snažila prokázat v daňovém řízení. Její veškerá argumentace je tak vyvrácena trestním rozsudkem.

21. Žalovaný správně vycházel z trestního rozsudku, když ve vyjádření příhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 Afs 70/2014-204, že „jiná je však situace, pokud je pravomocným rozhodnutím soudu v trestním řízení rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila trestného činu, který spočívá ve skutku, který je zároveň podstatný pro rozhodnutí v daňovém řízení. V takovém případě správce daně z tohoto závěru vycházet musí.“
22. Žalobkyně na trestní rozsudek reagovala tak, že sjednaná dohoda o vině a trestu nemá dopad do daňového řízení a důvod k jejímu sjednání byl osobní – chtěla se vyhnout náročnému trestnímu řízení. Tuto námitku považuje krajský soud za zcela lichou, jelikož se snaží bagatelizovat výsledek trestního řízení. Státní zástupce může zahájit jednání o dohodě o vině a trestu pouze v případě, že výsledky vyšetřování dostatečně prokazují závěr, že se skutek stal, že tento skutek je trestným činem a že jej spáchal obviněný [§ 175a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)]. A z trestního rozsudku nepochybně vyplývá, že se všichni aktéři k trestné činnosti dobrovolně přiznali a uvedli, že dotčené plnění bylo fiktivní za účelem maximalizace daňového odpočtu. Za této situace je jedinou možnou interpretací trestního rozsudku přesně ta, kterou učinil žalovaný. Pokud v daňovém řízení žalobkyně tvrdí, že o daňovém podvodu nevěděla, ale v trestním řízení přiznává svou účast na něm, pak lze stěží věřit jejím tvrzením v daňovém řízení. Jak krajský soud již uváděl, trestní rozsudek se zabývá přesně tím plněním, o němž je veden tento spor. Pod tíhou výsledku trestního řízení proto žalobkynina argumentace nemůže obstát.
23. Žalobkyně dále namítala porušení zásad *litispence* a *ne bis in idem*, protože jsou podle ní ve věci vedena dvě soudní řízení (sp. zn. 29 Af 38/2022 a sp. zn. 29 Af 54/2024) a vydána dvě souběžná rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. 16982/24/5300-21443-701707 na straně jedné a napadené rozhodnutí na straně druhé). Tato námitka je nedůvodná, neboť jak krajský soud výše rekapituloval, žalovaný nařídil obnovu řízení, protože vyšla najevo nová skutečnost, jež mohla mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Touto skutečností byl výše popsán trestní rozsudek. Rozhodnutím o nařízení obnovy řízení bylo zrušeno rozhodnutí ze dne 20. 6. 2024, č. j. 16982/24/5300-21443-701707, čímž se žalovanému otevřela cesta k vydání napadeného rozhodnutí. K porušení zásady *ne bis in idem* tedy nedošlo. Ohledně námitky vedení dvou soudních řízení o stejné věci krajský soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 11. 2024, č. j. 29 Af 38/2022-169, kterým odmítl žalobkyninu žalobu právě z důvodu obnovy řízení a odpadnutí předmětu řízení. K porušení zásady *litispence* tudíž taktéž nedošlo.
24. K tomuto krajský soud dále doplňuje, že žalobkyně se nepřipustně snaží namítat nezákonnost rozhodnutí o nařízení obnovy řízení. Tvrdí, že žalovaný se s trestním rozsudkem jako novou skutečností dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu seznámil mnohem dříve než 26. 6. 2024, a nebyly proto splněny podmínky pro obnovu řízení. Tyto skutečnosti však měla namítat v řízení o obnově řízení a v odvolání, což však neučinila. Rozhodnutí o nařízení obnovy řízení se tak stalo pravomocným a žalovaný mohl z trestního rozsudku vycházet v obnoveném řízení.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. srpna 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu